

Dérczy Péter

Mátyásföld

(A kukoricás)

Többször volt szó róla, hogy egyszer elmegyünk és megmutatom neki a gyerekkorom helyszínét, de mint annyi minden másból, ebből se lett semmi. Most meg már nincs miért odamenni, bár én végső kétségbeesésemben egyszer mégis kilátogattam.

Mátyásföld az ötvenes években gyakorlatilag falu volt, noha nem annak épült valaha, hanem üdülőtelepnek, lehetett ezt érezni, látni a lepusztult, néhol a háború nyomait viselő, kicsit romos, ám még így is szebbnél szebb békebeli villákon, kerítésekben, no meg a hatalmas telkeken. Amiket természetesen államosítottak, s így nyilvánvalóan senki nem viselte gondjukat, a villákba a legkülönfélébb rendű és rangú embereket, családokat költöztették, ahol pedig a tulajdonos maga is a villában lakott folyamatosan, kénytelen volt albérlőkkel gazdagítani az életét. Nem tudom, hogyan, de valahogy így kerülhettünk mi is a Petőfi Sándor utca 4-be, illetve hát a családom, amelyet Csehszlovákiából, Galántáról telepítettek át a háború utáni szégyenteljes történelmi fordulók során.

Az utcák földesek voltak, csak az egyik oldalon volt keskeny, betonlapokból épült járda, ősszel vagy télen, de még a tavaszon is, ha valaki a másik oldalon lakott, nem volt más választása, mint átgázolni a latyakon, hólén, néha bokáig merülve a sárban. De érdekes, hogy a másik oldalon alig volt ház, a mi oldalunk viszont saroktól sarokig be volt építve, ami három óriási telket és villát jelentett: Petőfi Sándor utca 2, 4, 6. Mindkét oldal tele volt viszont fával, bokorral, levélnyílás után nemcsak a mi utcánk harsogott a zöldtől, hanem az egész környék, legalábbis amilyen messze gyerekekintettel elláttam. Az előkertekben öreg fenyők, diófák álltak, bukszusok körei díszítették a villák előtti kisebb tereket, hátul, a villák mögött gyümölcsfák, egres- és ribizlibokrok, zöldecsés ágyások gondoskodtak az itt élők szerény igényeiről, hiszen vásárolni szinte semmit nem lehetett. Nálunk a cseresznyefákra nem lehetett felmászni, még gyengék, fiatalok voltak, talán nagymama ültette őket, vagy nagypapa, ritka felbukkanásai alkalmával. A cseresznye jó ízű volt, csak kukacos, nem permetezett senki, nem tudom, lehet, hogy akkor ez nem volt divat, vagy egyszerűen se pénz, se vegyszer nem akadt rá, vagy a házban szédelgő férfiak voltak lusták. Az óriási fenyőket viszont rendszeresen megmáztam, nagymama rémületére, aki azzal fenyegetőzött, hogy azonnal menjek le, különben följön utánam, és akkor lesz nemulass. Pimaszul visszazóltam, hogy „gyere fel, ha tudsz”, hiszen jól tudtam, hogy ide csak kicsi és könnyű testtel lehet elérni, csak gyerek képes rá. Mámorító érzés volt ellátni a távolba, messze, messze, túl a háztetőkön, a legtöbb fán, mintha a végtelemben merültél volna el. Jól lehetett látni az utca túloldalán a nagy kukoricás végét is, ahol az óriási jegenyenyár kúszott az égig.

A villa, ahol éltünk, nyaralónak épült valamikor, erős, vastag falakkal, tágas terekkel, amik arra szolgáltak, hogy a nyári hőséget kizárják, s hogy az itt pihenő család kellőképpen felüdüljön. Nyáron kellemes hűs volt a falai között, télen azonban a nagy, fűtetlen mellékhelyiségekben meg lehetett fagyni, különösen a széles folyosón, amiről a konyha, a fafűtéses, hengeres vízmelegítőszoba meg a szobák nyíltak.

A villa, ahol éltünk, természetesen egy család számára készült, most két család lakott benne, mi és a Kaszásék. A két lakrészt nem lehetett valóságosan, téglával, habarccsal elválasztani egymástól, így aztán a folyosón „falként” egy hatalmas diófa szekrény állt, valószínűleg nagymama hozta magával Galántáról, ormótlan volt, de a célnak itt éppen megfelelt. Bár persze a folyosót a mennyezet felé nem zárhatta le teljesen, akkora volt a ház belmagassága, fölötté sok minden áthallatszott innét is, onnét is.

Kaszásék egyszerű melóscsalád voltak, két gyerekkel, a kisebb, hat-hét éves Icussal, meg a nálam pár évvel idősebb Jóskával. Jóska a barátom volt, legalábbis sokat játszottunk együtt, Icust alig vettem észre. A fiúk bandáznak, a lányok mellékszereplők. Kaszásék primitívek voltak, bár Jóskát taníttatták, a Kvassayba járt később szakiskolába, mi, gyerekek sokat voltunk együtt, de a felnőttek alig álltak szóba egymással. Ahogy nagymama ki tudta ejteni azt, hogy „a Kaszásék”, az megsemmisítő volt, de mindenki a családban ezzel a megvetéssel beszélt róluk, még én is éreztem, hogy nem vagyunk egyenrangúak, bár nem értettem, miért, amikor én a Jóskával olyan jól elvagyok.

De azon a nyáron Jóska hetekre eltűnt, talán táborban volt, úttörőtábor, építőtábor, nem tudom, én csak gimnazistaként voltam egyszer valami szőlőkacsoláson. Furcsa volt az a nyár, mert mintha a többi gyerek is elutazott volna, felszívódtak, senkivel nem találkoztam napok óta az utcánkban, de még a távolabbi környéken sem, már ameddig mertem elmenni. Tikkasztó meleg volt, már megmáztam a kedvenc fenyőfát, kiálltam a kertkapu elé, ott ténferegtem, és rettentően unatkoztam. A sarkon túl, az Árpád út túlsó oldalán az orosz laktanya öre ácsorgott teljes menetfelszerelésben, sütött rá a nap, a kerítésnek dőlt, innét nem láttam, de valószínűleg csorgott az arcán a veríték, és nagyokat szívott a cigarettájából, aminek az egyik vége hosszú, üres papírhenger volt, egészen más, mint a mi cigink. Nem volt kedvem „karandást” vagy „znácsokot” kunyerálni tőle, ezt a két szót tudtuk, „ceruza” meg „jelvény”, fogalmam sincs, miért ezekért ácsingóztunk az öröknél, akik kedvesek voltak, mosolyogtak, nagyokat nevettek rajtunk, és néha tényleg odaadták az utolsó jelvényüket is. A sapkajelvény volt a legnagyobb kincs, nagy, vörös csillag, rajta arannyal a Szovjetunió címere, csillogott, gyönyörű volt, ritkán lehetett hozzájutni. De most nem érdekelt. Mélységes csend ült az utcán, még csak nem is rezdült semmi, csak a levegő remegett a laktanya felett. Egészen elvesztettnek éreztem magam, elképzelésem se volt, mit fogok ebédig csinálni, mert aztán persze a meséskönyvemem olvasom.

Apró zajt hallottam magam mögött, hátrafordultam, láttam, Icus az. Félszegen, zavart mosollyal állt a kapuban, mint aki nem mer közelíteni, de aztán hozzám lépett, és bizonytalanul, halkán kérdezte, hogy „játszunk?” Sójajtottam, mint egy sokat tapasztalt, dolgokban jártas férfi, aki most önhibáján kívül méltatlan helyzetbe keveredett, hogy hát édes istenem, „mit?” „Mutasd meg a kukoricást!”, mondta. Tudtam, hogy oda fél egyedül menni, mi, fiúk meg nem nagyon vittük magunkkal. Kicsi volt.

A kukoricás valójában erdő volt, sűrűn ültették, a szárok kétszer akkorák voltak, mint én, a végéig csak egyszer mentem el, tartottam tőle, hogy nem találok ki belőle. De valahol, már mélyen bent, ahova az utcáról nem lehetett odalátni, volt egy kitaposott kis tisztás, ott ücsörögtünk sokszor Jósával meg a többiekkel. Lassan, szótlánul mentünk, jött utánam Icus, madár se rikoltott, csak a kukoricalevelek surrogását lehetett hallani, ahogyan finoman megérintik a testünk. Augusztus volt, a csövek már duzzadtak.

Ott álltunk a tisztáson, a föld keményre taposva, s egyszer csak, mint egy álomban, ahol nincs ok, nincs magyarázat, csak történik a jelenidő, ráncigáltuk le magunkról a bugyit meg a gatyát. Nem tudom, ki akarta ezt, biztosan én, s már a földön ültünk széttárt lábakkal, egymással szemben, és néztük a másikat. Széttett kis combjai közt elnyílt a szeméremajka, és feltáruáltak a rózsaszín redők, s az egyikén egy apró barna anyajegy. Én ilyen gyönyörűt nem láttam addig. Nézttem az arcát, kipirult, és elkekedett a szeme, lenéztem magamra, és nem értettem, mi történik velem, amint a kis fütyim elkezd növekedni. Nem szóltunk még egy szót se, de most suttozva kérdeztem, hogy megسيمogat-

hatom-e, csak bólintott. Bársonyos volt a bőre. Aztán ő suttozta alig hallhatóan, hogy megfoghatja-e. „Igen”, súgtam, s figyeltem a kicsi mutató- és hüvelykujját, ahogyan finoman, óvatosan megérint. Fölnéztem a kukoricaszárok között, a Nap mozdulatlanul állt az égen, a távolban láttam a jegenyenyár felmeredő csúcsát, fröcskölt a fény, fuldokoltam a fülledt hőségtől, s attól, amit a testemben éreztem, minden porcikámban, és amit nem értettem, hogy mi ez, csak azt tudtam, hogy jó nagyon.

Aztán Icus hirtelen felállt, leporolta a seggcskáját, föl húzta a bugyiját, és mosolyogva mondta, „gyere, együnk cseresznyét!”, megfogta a kezem, alig bírtam a gatyámat föl rángatni, s már húzott is magával határozottan. A kukoricás előtt nőtt egy öreg, hatalmas cseresznyefa, arra fel lehetett mászni, a gyümölcse persze annak is kukacos volt. Icus nem érte el az alsó ágakat se, lenyúltam érte, és föl húztam, könnyű volt, mint egy karácsonyi habcsók. Beültünk egy-egy villás ág közé, és majszoltuk a cseresznyét, amit előbb vagy foggal, vagy kézzel kétfelé kellett választani, hogy lássuk, tekereg-e benne az a kicsi, fehér kukac.

Folyt a kezünkön, állunkon, a szákon az édes lé, és nem tudtuk, miért nevetünk.

Vérzés

*All those moments will be lost in time,
like tears in the rain. Time to die.
(Blade Runner)*

Nem tudtam, hol vagyok, talán ez az Oktogon, a ruhám csupa sár, nyilván elestem valahol, a szemembe vér folyt, alig láttam, próbáltam törölgetni, de csak rosszabb lett, nem érttem, mi történt velem, és a vérem egyre sűrűbben csordogált, nem akartam már semmi mást, csak otthon lenni, mégis mint az örült, nyomogattam a sztriptízbár csöngettyűjét, végül nem eredménytelenül. Kinyílt az ajtó, ott állt előttem egy közel kétméteres csávó, kifogástalan öltözékben, a nyakkendője tökéletesen illeszkedett az öltönyéhez, a cipőjét már nem is néztem. Rám pillantott, és láttam, ahogyan az arca befelhősödött. Talán azt hitte, ez az éjszaka már nyugalomban telik el, a duci felesége félálomban majd leszopja, és délig alszanak. De jó ember volt, nem vágott a pofámba, csak rettenetesen szomorúnak látszott. „Mi van, haver?”, kérdezte, „mit szeretnél?” „Bemennék, ha lehet”, válaszoltam, de nem füztem reményeket a törekvéseimhez, és egy pillanatra meg is szédültem, részeg voltam. Az iszonyatos mancsával utánam kapott, arra gondoltam,

hogy most kivégez, de nem, egyenesbe állított, még mindig nagyon szomorú volt, és azt kérdezte, hogy „elhagyott az aszszony, baszd meg?” Nem nagyon tudtam válaszolni, a szemöldökömből csurgott a vér, csak bólintottam, a grizli hatalmasat sóhajtott, és megragadta a véres, sáros ruhámat, és bependerítte a bár előterébe. „Most akkor fölme gyünk a csajokhoz”, mondta szívélyesen, és mint a rongybabut, húzott maga után. Gondolatom sem volt, rémlett, hogy mintha egy tízezrest már adtam volna neki, de nem voltam ebben biztos. Vas csigalépcsőn mentünk fölfelé, a szívem kalapált, hát, ha meghalok, akkor meghalok, volt már nagyobb baj is az életemben. Az ajtót egyszerűen berúgta, a félmeztelen meg meztelen csajok meg se rezzentek, kicsit elkerekedett a szemük, amikor látták, hogy ki van vele. „Hozzátok rendbe, jó!”, mondta, és láthatóan nem kívánt erről tovább tárgyalni.

A nőkben azonnal fölébredt a gondoskodó mama, soha nem érttem, miért van ez. „Rosszul vagy, szivi?”, tolt az ar-

comba a szilikonos mellét egy fekete. „Hagyd a fenébe”, vágta rá a meztelen vörös, akit azonnal félresöpört egy szőke, hosszú hajú, karcsú, tán 180 centis, F-16-os bombázó. „Segítsek?”, kérdezte súgva, de a melegtől annyira részeg lettem, hogy nem tudtam válaszolni, csak néztem a gyönyörű arcát, a tejfehér bőrét, és pillogtam, hogy „igen”, segíts, mert meghalok nélküled. Nem tudom, miért, honnan és hogyan: de értette. Hatalmas szája volt, húsos, duzzadt ajka, és akkor egyszer csak lassan előbukkant a nyelve, rózsaszín volt, de villásnak is láttam, és lenyalta a vért rólam, „most jobb?”, kérdezte. Jobb volt, elállt a vérzés, illetve nem állt el, csak egy pillanatra, dőlt belőlem a vér, a szőke hosszú hajú riadt volt, „hagyd a francba”, ordította a vörös, „elmész a kurva anyádba”, mondta a szőke hosszú hajú, és újra és újra belenyalt az arcomba, és nem is hagyta abba, a vérem és a nedves meleg nyelve meg a nyála kavardott össze. Szó szerint vér-vörös volt a nyelve, amikor kihúzta a számból, apró vércsöppek csurrantak alá a mellemre.

Belenéztem a szemébe, zöld volt, mint egy bányató vize, nem tudtam, mit csinálnak, rám hajolt, a melle elterült a testemen, undorodtam magamtól, de nem bírtam ellenállni neki. Rám borította a szőke hajzuhata-gát, aztán felvetette a fejét, hátracsapta a sörényét, a szemközti tükörből láttam, hogy a seggégig ér, majdnem megvadultam. Tudta ezt ő

is, rám csorgatta a véres nyálát, és elkacagta magát, aztán bele-súgta a fülembe, hogy „mi van, pöckös?”, és nem teketóriázott tovább, megfogta a farkam, kicsit fészkelődött rajtam, és aztán már csak valami forró, nedves, síkos, nem tudom, mit éreztem. Sikoltott, a gorilla ismételt betörte az ajtót, de látva a helyzetet, vigyorogva kifordult.

Hanyatt estem, alig volt erőm, és csak szorítottam a testét. A zöld szemei egészen elsötétedtek. „És most mi lesz?”, nyögtem.

„Mi lenne?”, kérdezett vissza, „de előbb még megbaszol, jó?” És elmosolyodott, durva volt, kegyetlen és szépséges és kö-

zönséges. Az ajkai szétváltak, rám hajolt, kinyújtotta a nyelvét, mint egy óriáskígyó, és finoman újra rám csorgatta a vérrel kevert nyálát.

Nem tudtam, hogy lesz ezután, értettem, hogy nem élünk majd örökké, de még egy kicsit szerettem volna. Nézttem az arcát, gyönyörű volt, bármit megengedtem volna neki. A zöld szemén megcsillant a lámpafény, a fekete meg a vörös már elfordultak, nem akarták ezt látni, „kurva!”, sziszegte a vörös, de valahogy minden indulat nélkül, „az anyád picsája”, tette hozzá mintegy kiegészítésképpen, és legyűrte magát a tangát.

A szőke hajzuhata-ga a zöld szemével egy picit elfordult tőlem, gondoltam, megkockáztatom a kérdést, hogy ki ez a két nő. De nem volt hozzá merszem.

„Takarodjatok innen!”, suttozta, és elmosolyodott, s közben véres nyál csurrant a szája sarkából. Már letépte rólam az ingemet, csurom vér voltam, a felrepedt szemöldökömből még mindig dőlt a vér, rám hajolt, és lenyalta. Sikerkült kinyitni a szemem, nem tudtam, hogyan lehet ez, csak azt éreztem, hogy segít. „Miért csinálja ezt?”, kérdeztem, és magam sem értettem, miért magázom. „Mert tetszel, baszd meg!”, és felnevetett, s ugyanazzal a mozdulattal végig is simított a nyelvével, az ajkáról elindult egy vékony vércsík. Csak gyönyörködtem benne, szép volt, és tudta ezt, nem zavarta, hogy közönségesen, brutálisan volt szép, a vérünk, nyálunk összekeveredett, és nem tudtunk elválni.

„Mi lesz most?”, kérdeztem volna magamtól, de nem voltam képes kérdéseket feltenni. Nem akartam már semmit, csak azt, hogy a vérzés elálljon. A szőke hajzuhata-ga rám borult, csöndesen nyalogatta a vérző szemöldökömet, és annyi szeretet volt benne, amit nőben még soha nem tapasztaltam, talán a rég halott anyámban.

Elsírtam magam. Mintha érezte volna, mi zajlik bennem, „hagyd a picsába”, sutyorogta, és pajkos mosoly játszott az ajkán. „Szeress inkább engem!”

